

smutecnireci.cz

Vážená rodino, milí přátelé, vážené kolegyně a kolegové,

děkuji, že tu dnes společně stojíme, abychom se rozloučili s Markem Dvořákem, naším Márou, a zároveň uctili jeho život.

Marek se narodil 22. března 1982 v Hradci Králové. Po studiích informatiky šel rovnou tam, kde bylo rušno – do startupů. Nehledal zkratky, hledal smysl. S každým projektem rostl a stal se z něj softwarový architekt, kterého jste chtěli mít na své straně: klidný, pečlivý, spravedlivý. Miloval čistý kód a otevřené technologie, a ve firmě kolem sebe vybudoval komunitu, která sdílela know-how s lehkostí a bez okázalosti. Uměl věci vysvětlit tak, že dávaly smysl i v pátek odpoledne.

Šest let jsme spolu denně spolupracovali na vývoji. Když se schylovalo k napětí, Mára tiše přisunul židli, vytáhl fixu a na tabuli během pár minut nakreslil řešení. A k tomu – neodolatelně – pronesl drobný vtip, který stáhl ramena dolů a hlavy k práci. Jeho jemný humor nezastínil váhu problému, jen uvolnil cestu k řešení.

Moje nejživější vzpomínka na něj je z nočního hackathonu. Sítela nás káva a jeho buchtu. Když už šly oči do kříže, Mára se usmál, položil plech na stůl a beze slov napsal tři řádky funkce, které vyřešily to, s čím jsme se trápili půl dne. Nebyl to trik, byla to zkušenost, soustředění a respekt k času druhých. Přesně to, co vnášel do práce každý den.

Pro mladší vývojáře byl přirozeným mentorem. Nehodnotil lidi podle chyb, ale podle ochoty učit se. Uměl dát zpětnou vazbu tak, aby zůstala lidská a zároveň přesná. Když někdo poslal první „pull request“, Mára napsal: „Díky, pojďme to společně o centimetr vylepšit.“ Žádné velké řeči, jen drobné, účinné kroky.

Mimo práci byl rád v pohybu a mezi lidmi. Na kole znal cesty, které se v mapě

tváří nenápadně, ale v realitě vedou k výhledu. Miloval deskové hry, kde nešlo o výhru, ale o společnou strategii. U táboráku vytáhl kytaru a hrál tak, že písničky držely partu pohromadě. A když přišel s čerstvě upečeným chlebem, dalo se podle vůně poznat, že těsto hnětl člověk, který má rád svět i lidi v něm.

Jeho hodnoty byly střízlivé a pevné: týmovost, poctivost, radost z učení a sdílení, respekt k času druhých. Z těchto jednoduchých vět dokázal udělat každodenní praxi.

Doma byl partnerem a tátou. Veronika, Klára a Adam – o vás mluvil s hrdostí, která se neukazovala nahlas, ale byla přítomná v každé jeho volbě. Když jsme plánovali termíny releasů, řekl někdy prostě: „V pátek odpoledne ne.“ A nikdo už se neptal proč. Věděli jsme, že tam jste vy.

Co nám bude chybět? Jeho klid v krizích. Laskavá, věčná zpětná vazba. A drobné vtipy, které odlehčily porady, aniž by je zlehčily. Také ten tichý zvyk dojít první ráno do kuchyňky, postavit vodu a pozdravit každého tak, že den začal o trochu lépe.

Marek odešel ve 42 letech. Je to věk, kdy je spousta cest rozpracovaných. Ale mnohé z nich po něm zůstávají průchozí: v našich návycích, ve sdílených postupech, v odvaze zeptat se, v ochotě vysvětlit. To je dědictví, které se nosí nenápadně – a právě proto vydrží.

Za chvíli dáme prostor krátké „open mic“ vzpomínce pro kolegy: minuta, ve které může zaznít konkrétní moment, úsměvná drobnost, malé poučení, které po Markovi zůstalo. A na úplný závěr zazvoníme na jeho oblíbený hrníček z kanceláře – drobný zvuk, který nám tak často ohlašoval pauzu i návrat k práci.

Veroniko, Kláro, Adame, děkujeme, že jste s ním sdíleli čas a sílu. Budeme si ho pamatovat tak, jak žil: tiše poctivě, s humorem a s respektem k lidem kolem sebe.

Maro, děkujeme za tvůj klid, za tvoje tři řádky, které tolikrát změnily hru, i za

buchty, které držely tým pohromadě. To, co jsme v nás zasel, poběží dál.

Text této řeči bude po obřadu sdílen i elektronicky a zaslán na adresu cto@kuchventures.com.

Odpočívej v pokoji. My budeme pokračovat – o centimetr lepší, než jsme byli včera.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz. Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď na smutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz